

Ο Βίος, τα Θαύματα και η Τιμία Κάρα του Αγίου Σερραφείμ

/ [Ιερές Μονές](#)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ από την Ιερά Μονή Κόρωνης και την Τιμία Κάρα του Αγίου Ιερομάρτυρος Σερραφείμ Αρχιεπισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου του Θαυματουργού, ενώ παρατίθενται ο αναλυτικός Βίος και Θαύματα - Μαρτυρίες που καταδεικνύουν την θαυματουργία του Αγίου.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Τὰ Ἄγραφα δὲν ἀνέδειξαν μόνον ἄρματωλοὺς καὶ κλέφτες ἀλλὰ καὶ μάρτυρες τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος καὶ ἁγίους, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτη θέση κατέχει ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ, Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου, ὁ θαυματουργὸς, μίᾳ ἀπὸ τῆς μεγάλης καὶ ἁγίας μορφῆς τῶν Ἑλλήνων νεομαρτύρων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Πεζούλα τοῦ Δήμου Νεβροπόλεως, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ χωριὰ τῆς λίμνης Πλαστήρα, ἓνα ἀπὸ τὰ πλησιέστερα πρὸς τὴν Καρδίτσα χωριὰ τῶν Ἀγράφων, τὸ ὁποῖο ἀπέχει 42 χιλιόμετρα ἀπὸ αὐτὴν. Πότε ἀκριβῶς γεννήθηκε, δὲν γνωρίζομε· πάντως περὶ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος.

Τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά του ἦταν Σωτήριος. Οἱ γονεῖς του, Σωφρόνιος Ἀθανασίου καὶ Μαρία, εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι χριστιανοί, προσπάθησαν νὰ ἀναθρέψουν τὸν μικρὸ Σωτήριο «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. στ´ 4). Χωρὶς νὰ γνωρίζουν πολλὰ γράμματα, ζοῦσαν σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὸ καλὸ τους παράδειγμα ἔκαναν τὸ παιδί τους ν´ ἀγαπήσῃ τὸν Χριστό. Τὸν δίδαξαν νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὰ πλούτη, νὰ μὴ ζητᾷ τὴν φθαρτὴ δόξα, οὔτε νὰ ὑποχωρῇ στὶς ταπεινὲς καὶ ἁμαρτωλὲς ἡδονὲς καὶ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ μικρὸς Σωτήριος μετὰ προσοχῆς ἄκουγε τὶς συμβουλὲς τῶν γονέων του, τοὺς σεβόταν καὶ τοὺς ἀγαποῦσε πολὺ. Ἐπίσης, ἦταν ὑπάκουος καὶ στοὺς μεγαλυτέρους τοῦ χωριοῦ καὶ πρόθυμος νὰ κάνῃ διάφορα θελήματά τους. Ἰδιαιτέρως σεβόταν τοὺς ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς.

Τὰ πρῶτα γράμματα διδάχθηκε στὸ σχολεῖο τῆς Μικρῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, κοντὰ στὸ χωριό του, καὶ ἀναδείχθηκε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἐπιμελοῦς μαθητῆ. Διδάχθηκε τὰ ἱερὰ γράμματα: τὸ Ψαλτήρι, τὴν Ὀκτώηχο καὶ τὸν Ἀπόστολο. Προπαντὸς τὸν εὐχαριστοῦσε ἡ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Τοῦ ἄρесе ἀκόμη νὰ ἐντρυφᾷ στοὺς βίους τῶν ἁγίων, τῶν ὁποίων προσπαθοῦσε νὰ μιμῆται τὸ παράδειγμα. Εἶχε ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα καὶ ἡ ψυχὴ του εἰλκύνετο πρὸς τὸν ἡσυχαστικὸ βίον.

Ἐπιθυμοῦσε ἐν ὀλίγοις ν´ ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἄρῃ τὸν σταυρὸν καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Χριστό. Αὐτὸς ὁ πόθος κατέκαιε τὴν καρδιά του. Τὸν πόθο του ὅμως καὶ τὸν ζῆλο ἐκεῖνον ἐνίσχυε ἡ ἱερὰ Μονὴ τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἢ τῆς Κρυερᾶς Πηγῆς τῶν Ἀγράφων, ὅπως τότε λεγόταν ἡ ἱερὰ Μονὴ Κορώνης, ἡ ὁποία δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὴν Πεζούλα. Γι´ αὐτὸ οἱ συχνὲς ἐπισκέψεις τῶν μοναχῶν στὸ χωριό, οἱ συνομιλίες τοῦ Ἁγίου μαζί τους καὶ τὸ καλὸ παράδειγμά τους ἔθελγαν τὸν φλογερὸ νέον καὶ τὸν προετοίμαζαν νὰ δοξάσῃ μίαν ἡμέρα τὸν Χριστό.

Δὲν γνωρίζομε σὲ ποιά ἀκριβῶς ἡλικία οἱ εὐσεβεῖς τοῦ πόθοι ὤθησαν τὸν Ἅγιο σὲ ἀναζήτησι μοναστηρίου. Νέος πάντως λαμβάνει ὀριστικὰ πλέον τὴν μεγάλη ἀπόφασιν νὰ ἀρνηθῇ τὸν κόσμον. Ἀφήνει λοιπὸν τὸ χωριὸν τοῦ, ἀποχαιρετᾷ τοὺς δικούς τοῦ καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεφθῇ τὶς Ἱερὲς Μονὰς τῶν Ἀγράφων. Τέλος, φθάνει καὶ στὸ Μοναστήρι τῆς Κορώνης. Ἐκεῖ βρῆκε ἓνα ἄξιον πνευματικὸν ἐργαστήριον, ὅπου ἡ ἐργασία, τὰ γράμματα καὶ ἡ ἀρετὴ τὸν ἐντυπωσίασαν. Αὐτὰ μαγνήτισαν τὴν ψυχὴν τοῦ καὶ παρέμεινε πλέον ἐκεῖ, ἀφοῦ ντύθηκε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ κατατάχθηκε στὸν χορὸν τῶν μοναχῶν. Ἀγαποῦσε τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν νηστείαν, τὰ δάκρυα, τὴν προσευχὴν, τὶς ψαλμωδίας, καθὼς καὶ τὴν μελέτη τῶν Ἱερῶν Γραφῶν.

Πρὸ πάντων διακρίθηκε γιὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς μοναχοὺς καὶ τὴν τέλειαν ὑπακοὴν στὸν Ἡγούμενον. Ὅταν ἄκουγε τὸ σήμαντρο, ὅπως τὸ ἐλάφι ἔτρεχε στὸν Ναό, γιὰ νὰ προσευχηθῇ καὶ νὰ ψάλλῃ, καὶ δὲν ἔβγαινε ἀπὸ ἐκεῖ, πρὶν τελειώσῃ ἡ ἀκολουθία. Ἔτσι, κατόρθωσε νὰ κερδήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὅλων τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὴν ἀρετὴν.

Γι' αὐτὸ, μὲ κοινὴ ψῆφον καὶ ἀπόφασιν, χειροτονήθηκε Διάκονος, κατόπιν Ἱερέας, καὶ ἀργότερα ἐξελέγη Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐπὶ τῆς ἡγουμενίας τοῦ ἡ Ἱερὰ Μονὴ γνώρισε ἡμέρες λαμπρῆς. Οἱ προσκυνητὲς, μὲ τὰ τόσα δεινοπαθήματα τὰ ὅποια ὑφίσταντο ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, ἔβρισκαν ἐκεῖ ἀσφαλὲς λιμάνι καὶ

ἔρχονταν γιὰ νὰ πάρουν δύναμη, θάρρος, καὶ παρηγοριά. Ἀλλὰ καὶ τὰ σκλαβόπουλα στὸν νάρθηκα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πολλές φορές ἄκουγαν τὰ λόγια τοῦ Ἀγίου, ἐνθαρρυντικὰ σὰν αὐτὰ τοῦ ποιητῆ:

<<....Μὴ σκιάζεστε στὰ σκότη·

ἢ λευτεριὰ σὰν τῆς αὐγῆς τὸ φεγγοβόλο ἀστέρι
τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα θὰ φέρη>>. (Ἰ. Πολέμης).

Ἡ φήμη τοῦ Ἀγίου ὡς Ἡγουμένου ξεπέρασε τὰ στενὰ ὅρια τῆς Κρυερᾶς Πηγῆς τῶν Ἀγράφων. Γι' αὐτὸ, ὅταν μετὰ ἀπὸ λίγο ἀπεβίωσε ὁ Ἐπίσκοπος Καπούας – Φαναρίου Λαυρέντιος, κατόπιν πολλῆς σκέψεως ἐκλέχτηκε παμψηφεὶ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου ὁ ἀξιάγαστος Σεραφεῖμ καὶ ὡς λύχνος φωτεινὸς τέθηκε ἐπὶ τὴν λυχνίαν, γιὰ νὰ φωτίσῃ ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτὸν πιστούς.

Δὲν ποίμανε ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ ποίμνιό του· ἀναδείχθηκε ὅμως πράγματι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. ε'11). Ἡ πίστη πρὸς τὸν Χριστό, ἡ ἀφοσίωση πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα καὶ οἱ ἄλλες ἀρετὲς τοῦ Ἀγίου κίνησαν τὸν ζῆλο καὶ τὸν φθόνο τῶν Τούρκων. Ἔτσι, κατὰ τὸ Γραφικὸ «ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον ἀφ' ἡμῶν, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστίν» (Σοφία Σολομ. β'12), ζητοῦσαν

ἀφορμή νὰ φονεύσουν τὸν δίκαιο.

Ἡ ἀφορμή βρέθηκε μὲ τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τοῦ ἐπισκόπου Λαρίσης (Τρίκκης) Διονυσίου τοῦ Φιλοσόφου. Αὐτός, βλέποντας τὶς πιέσεις καὶ τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα κάθε μέρα ὑφίσταντο οἱ ὑπόδουλοι Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Τούρκους, καὶ συγκρίνοντας τὴν ζωὴ τους πρὸς τὴν ζωὴ τῶν Χριστιανῶν τῆς Εὐρώπης, ἐξήγειρε σὲ ἐπανάσταση, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1601, τοὺς Ἕλληνες τῆς Δυτικῆς Θεσσαλίας, ἔχοντας ὡς ὁρμητήριον τὰ Τρίκαλα. Ἡ ἐπανάσταση ἐκείνη ἀπέτυχε, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἄλλων δεινῶν ἐπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸ θάνατον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου.

Τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου διήρκεσε δύο ἡμέρες, τὴν 3ην καὶ τὴν 4ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1601.

Τὸν καιρὸ ποὺ ξέσπασε ἡ ἐπανάσταση τοῦ Διονυσίου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου Σεραφεῖμ ἀπουσίαζε σὲ περιοδείαν στὰ χωριὰ τῶν Ἀγράφων κηρύττοντας τὸν Σταυρωμένον Ἰησοῦ, ἐνισχύοντας καὶ νουθετώντας τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς ποιμένης του.

Στὶς 3 Δεκεμβρίου ὁ Ἅγιος ἐπέστρεψε στὸ Φανάρι, φέροντας κατὰ τὴν συνήθειαν διάφορα δῶρα (πесκέσια) πρὸς τὶς Τουρκικὰς Ἀρχεῖς. Ὅμως οἱ ἀσεβεῖς Τούρκοι ἀγάδες, μόλις τὸν εἶδαν, ἄρχισαν νὰ λένε: «Κι αὐτὸς μὲ τὸν Διονύσιον ἦταν· καὶ τώρα πῶς τόλμησε καὶ ἦρθε μπροστὰ μας;» Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τελείως ἀθῶος, μόλις τοὺς ἄκουσε, ρώτησε «Περὶ τίνος λέγετε ταῦτα;», καὶ ἐκεῖνοι μὲ θυμὸ ἀπήντησαν: «Γιὰ σένα, ἀποστάτη καὶ προδότη...τώρα θὰ λάβῃς καὶ σὺ ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ἀξίζει, ἐκτὸς κι ἂν ἀλλάξης τὴν πίστη σου καὶ γίνῃς Τούρκος· τότε θὰ σὲ συγχωρήσουμε καὶ θὰ σὲ τιμήσουμε κιόλας».

Ὁ Ἅγιος, τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴ διακατεῖχε ὁ πόθος πρὸς τὸ μαρτύριον, δὲν δέιλιασε, οὔτε δελεάσθηκε ἀπὸ τὶς ἐπίγειες τιμές. «Κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστόν μου· τὴν ἰδικήν σας τιμὴν οὔτε νὰ ἀκούσω θέλω», εἶπε, καὶ μὲ θάρρος ἀρνήθηκε ὅτι συμμετεῖχε εἰς τὸ κίνημα τοῦ Διονυσίου. Ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ οἱ Τούρκοι, ὄρμησαν κατὰ τοῦ Ἁγίου καὶ μὲ βία οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἀπάνθρωποι ὁδήγησαν τὸν ἀθῶον ἱεράρχην στὸν τότε Διοικητὴ τοῦ Φαναρίου Χαμουζάμπεη, φωνάζοντας καὶ συκοφαντώντας τὸν δίκαιον καὶ λέγοντας: «Κι' αὐτὸς ἐπαναστάτης εἶναι καὶ συνεργαζόταν μὲ τὸν καταραμένον Διονύσιον· ἐχθρὸς καὶ φοβερὸς ἀντίπαλός μας. Θάνατος στὸν προδότη». Ὁ Τούρκος Διοικητής, ὅταν ἄκουσε αὐτά, κάλεσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ ν' ἀρνηθῇ τὴν πίστην του, ὑποσχόμενος συγχρόνως πολλὰς τιμὰς: «Σεραφεῖμ, ἐσὺ εἶσαι ἔξυπνος ἄνθρωπος. Ἀπορῶ πῶς τὸ ἔπαθες καὶ συμφώνησες μὲ τὸν ἀνόητον ἐκεῖνον Διονύσιον καὶ δὲν σκέφθηκες πῶς τὸ κίνημά σας, ὅχι μόνον ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐπικρατήσῃ, ἀλλὰ θὰ στοίχιζε καὶ τὸ

κεφάλι σας. Νά, πιάστηκες καὶ κινδυνεύεις νὰ τιμωρηθῇς παραδειγματικὰ μὲ φρικτὸ θάνατο. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, νὰ γίνης Τοῦρκος, ἅν θέλῃς νὰ σοῦ χαρίσουμε τὸ κεφάλι· ἀκόμα καὶ μεγάλη θέση σοῦ δίνουμε καὶ πλούτη καὶ δόξα σοῦ ἐξασφαλίζουμε».

Ὁ Δεσπότης παρακολουθεῖ μετὰ προσοχῆς τὰ λόγια τοῦ Διοικητῆ, ἐνῶ παραλλήλως διατηρεῖ ζωηρὰ στὸν νοῦ του τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεον: «Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν» (Β΄ Τιμ. α΄14). Δὲν δειλιάζει λοιπὸν οὔτε πτοεῖται ἐνώπιον τοῦ Χαμουζάμπεη, ἀλλ’ ἀπαντᾷ σύντομα καὶ σταθερά: «Ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ δὲν θ’ ἀποχωρισθῶ ποτέ. Ἀντιθέτως, μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης θὰ δεχθῶ τὸν θάνατον χίλιες φορές γιὰ τὸ ὄνομά Του τὸ Ἅγιον. Δι’ αὐτὸ σφάξε, κόψε, κάμε ὅ,τι σοῦ λέγει ὁ νόμος». Δὲν προφθάνει ὁ γλυκὺς τὴν ὄψη νὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους καὶ ὁ αἰμοβόρος καὶ ἄδικος ἐκεῖνος κριτῆς προστάζει νὰ τὸν δείρουν καὶ νὰ τοῦ κόψουν κομμάτια τὴν μύτη.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ μαρτύρια ὑπομένει ὁ Ἅγιος, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅχι ἀπλῶς ἀγογγύστως ἀλλὰ εὐχαριστώντας καὶ εὐλογώντας τὸν Θεό. Ἡ μαύρη ψυχὴ τοῦ Τούρκου Διοικητῆ δὲν ἱκανοποιεῖται. Ἐκδίδει λοιπὸν νέα διαταγή: «Ρίξτε τον στὸ μπουντρούμι, μωρὲ, κι ἀφήστε τον ἐκεῖ χωρὶς ψωμί, χωρὶς νερό, ἴσως καὶ

ἀλλάξει γνώμη». Μάταια ὅμως ὁ Χαμουζάμπεης ἐλπίζει. Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ γίνη, διότι οἱ Ἑλληνες Ἱεράρχες γνωρίζουν γιατί πεθαίνουν. Ὅλη τὴν νύκτα ἐκείνη τῆς 3ης Δεκεμβρίου ὁ Ἅγιος προσεύχεται, ζητώντας ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τὸν ἐνισχύσῃ στὸ μαρτύριο· καὶ γονυπετῆς ἔλεγε: «Μεσίτευσον, Δέσποινα, πρὸς τὸν Υἱόν Σου».

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, 4η Δεκεμβρίου, ὁ Χαμουζάμπεης, ἀφοῦ κάθισε καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ θρόνου, κάλεσε τὸν Σεραφεῖμ ἐκ νέου, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευσῇ, ὡς φίλος του δῆθεν τώρα: «Ἐ, Σεραφεῖμ, πιστεύω νὰ σωφρονίσῃς μες τὴν φυλακὴ. Ἐλα, λυπήσου τὰ νιάτα σου καὶ πίστεψε στὸν Μεγάλον Προφήτη». Ὁ Ἅγιος μὲ φαιδρὸ πρόσωπο ἀρνεῖται νὰ ὑπακούσῃ σὲ τὴν ἀσεβεῖς συμβουλὴ τοῦ Χαμουζάμπεη καὶ νὰ πιστέψῃ στὸν ψευδοπροφήτη καὶ ἀσεβῆ Μωάμεθ. Πρὶν καλὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους του ὁ Σεραφεῖμ, προστάζει ὁ Διοικητὴς νὰ τὸν δείρουν γιὰ μία ἀκόμη φορά, ἀλλὰ τώρα σφοδρότερα, καὶ ἐπὶ πλέον προσθέτει: «Τανύστε τοὺς χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ βάλτε στὴν κοιλιὰ τοῦ μία μεγάλη πέτρα· χωρὶς καμία λύπη κατακόψτε καὶ ξεσχίστε τὶς σάρκες του». Ὁ Ἅγιος ὑφίσταται ἀγογγύστως ὅλα τὰ ἀνωτέρω μαρτύρια καὶ, ὅπως ἦταν φυσικό, κατόπιν τῆς φοβερῆς αἱμορραγίας, διψᾷ· ἀλλὰ, καθ' ὃν τρόπο δῖψασε ὁ Κύριος καὶ «ἔδωκαν εἰς τὴν δίψαν αὐτοῦ χολὴν καὶ ὄξος», τοιοῦτοτρόπως καὶ τώρα ποτίζουν τὸν βαρέως αἱμορραγοῦντα Ἀρχιεπίσκοπο λασπῶδες νερὸ μετὰ χολῆς ἀναμεμειγμένο. Τοῦτο ὁ Ἱερομάρτυρας Σεραφεῖμ τὸ δέχθηκε μὲ μεγάλη χαρά, διότι τοῦ ὑπενθύμιζε τὸ ὄξος καὶ τὴν χολὴ τῶν σταυρωτῶν τοῦ Κυρίου, τὸν Ὅποιον ἀξιώθηκε νὰ μιμηθῇ. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ ἐκείνη ἐξόργισε ἀκόμη περισσότερο τὸν Διοικητὴ, ὁ ὁποῖος γιὰ μία στιγμὴ αἰσθάνεται «τὸ αἷμα τοῦ νὰ ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι», ὅπως συνήθως λέμε, καὶ δίνει τὴν τελευταία του ἐγκληματικὴ διαταγή: «Σουβλίστε τον».

Δέσμιος πλέον, ὡς «πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν» ὁδηγεῖται ὁ ἀθῶος Ἱεράρχης στὴν τότε ἀγορὰ τοῦ Φαναρίου καὶ κοντὰ σ' ἓνα κυπαρίσσι, ὅπου σήμερα βρίσκεται μεγαλοπρεπῆς Ναὸς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου, ὑφίσταται τὸν ὑπεράνω πάσης περιγραφῆς μαρτυρικὸ θάνατο.

Καθὼς ὁ πρᾶος Σεραφεῖμ προχωροῦσε πρὸς τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, μία Ἀράπισσα, «μελανωτέρα εἰς τὴν ψυχὴν παρὰ εἰς τὸ σῶμα», ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ συγγραφέας τοῦ Μαρτυρολογίου, στηριζόταν σ' ἓναν τοῖχο πάνω ἀπὸ τὴν βρύση «Λουτρὸν». Μόλις εἶδε τὸν Ἅγιο, ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ μὲ αἰσχρὲς καὶ ἀτιμωτικὲς φράσεις. Ὁ Ἱερομάρτυρας ὅμως, μιμούμενος καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸν Μεγαλομάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ ὁποῖος προσευχόταν ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς σταυρωτὰς του λέγοντας «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. κγ' 34), δὲν εἶπε τίποτα κατὰ τῆς ἀσεβοῦς καὶ ἄπιστης ἐκείνης γυναίκας· ἀπλῶς ἔρριξε ἐπάνω της μόνο ἓνα βλέμμα οἴκτου. Καὶ -ὦ τοῦ θαύματος!- ἐστράφη ἀμέσως τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω, ἔμεινε δὲ στὴν κατάστασι αὕτῃ ἐπὶ δέκα

πέντε ολόκληρα χρόνια.

Λίγα λεπτά τῆς ὥρας χωρίζουν τὸν Ἱερομάρτυρα ἀπὸ τὸ φρικτὸ τοῦ σουβλισμοῦ μαρτύριο. Γι' αὐτὸ προσεύχεται θερμότερα. Ὅταν ἔφθασε στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ, σουβλίσθηκε ἀπὸ τοὺς ἄσπλαχνους καὶ σκληροὺς Τούρκους, παρέδωσε δὲ τὴν ἀγία του ψυχὴ στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἔλαβε ὄψη μεγαλειώδη.

Ὁ Τοῦρκος Διοικητὴς, θέλοντας καὶ μὲ τὸ λείψανο τοῦ Ἀγίου νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς χριστιανοὺς, διέταξε νὰ μείνῃ ἐκτεθειμένο πολλὰς ἡμέρας. Ἀλλὰ, «ὅπου Θεὸς βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις». Τὸ σῶμα δὲν ἔπαθε ὅ,τι συνήθως παθαίνουν τὰ νεκρὰ σώματα, δηλαδὴ οὔτε διογκώθηκε, οὔτε δυσσομία ἐξέπεμπε, ἀλλὰ ἀντιθέτως διατήρησε τὴν φυσικὴ του κατάστασι καὶ εὐωδίαζε, προκαλώντας τὸν θαυμασμὸ ὅλων ὅσοι περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ· οἱ δὲ Χριστιανοὶ χαίρονταν καὶ δόξαζαν τὸν Θεὸ γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτό. Ἐνα μόνον τοὺς λυποῦσε: ὅτι δὲν ἐπέτρεπαν σ' αὐτοὺς νὰ λάβουν τὸ πολυβασανισμένο ἐκεῖνο σῶμα καὶ νὰ τὸ θάψουν, διότι ὁ Χαμουζάμπεης τοποθέτησε σκοποὺς γιὰ νὰ τὸ φυλάγουν ἡμέρα καὶ νύκτα.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὅμως κόπηκε ἡ μακαρία κεφαλὴ τοῦ Ἀγίου κατὰ διαταγὴ τοῦ Διοικητῆ καὶ στάλθηκε στὰ Τρίκαλα μαζί μὲ τὶς κεφαλὰς δυὸ ἄλλων

ἐπαναστατῶν. Ἐκεῖ, στὸ μέσον της πλατείας τῆς πόλεως, στήθηκαν τὰ κεφάλια σὲ κοντάρια μὲ τὸ μέτωπο δυτικά. Ἀλλὰ, ἐνῶ τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων ἔμειναν ἀκίνητα, τὸ κεφάλι τοῦ Ἀγίου Σεραφεῖμ βρέθηκε τὸ πρῶτὸ στραμμένο πρὸς τὴν Ἀνατολή· τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ γεγονὸς ἐπαναλήφθηκε ἐπὶ ἡμέρες.

Κατὰ θεία οἰκονομία τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες βρέθηκε στὰ Τρίκαλα ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δουσίκου, ὁ ὁποῖος, ὅταν εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὸ θαῦμα, ἀποφάσισε νὰ βρῇ τρόπο καὶ νὰ πάρῃ στὸ Μοναστήρι του τὴν εὐλογημένη ἐκείνη κεφαλή, γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ ὡς θησαυρὸ πολύτιμο.

Τὸ σῶμα τοῦ Ἀγίου δὲν βρέθηκε, διότι ρίχθηκε κάπου κάτω ἀπὸ τὸ Βυζαντινὸ Φρούριο τοῦ Φαναρίου, ὅπως διασώζει ἡ παράδοση τῶν Φαναριωτῶν.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια μερικὰ ἀγνὰ Φαναριωτόπουλα ἔβλεπαν ἐπὶ συνεχῇ ἔτη κατὰ τὴν νύκτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4ην Δεκεμβρίου, τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου, φωτεινὴ στήλη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ φθάνῃ στὴν γῆ, βόρεια τοῦ φρουρίου κοντὰ στὸ τζαμί. Ἀλλὰ, ὅταν πῆγαιναν ἐκεῖ, τὸ φῶς ἔσβηνε. Γι' αὐτὸ, πρὶν μποῦν τὰ θεμέλια τοῦ Ναοῦ, ἔγιναν ἀνασκαφές στὸν χῶρο ἐκεῖνο, μήπως βροῦν τὸ μαρτυρικὸ τοῦ Ἀγίου σῶμα. Δυστυχῶς δὲν βρέθηκε, ὅπως δὲν βρέθηκαν καὶ τόσων ἄλλων μαρτύρων τὰ σώματα. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν σώθηκε τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ Σεραφεῖμ, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ σωθῇ ἡ Ἀγία του Κάρα.

Καὶ νὰ, ὁ καλὸς Θεὸς παρουσίασε στὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς τοῦ Δουσίκου ἕναν Ἀλβανὸ χριστιανό, στὸν ὁποῖο ὑποσχέθηκε 50 γρόσια, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν θαυματουργὸν κάραν τοῦ Ἀγίου. Πράγματι, παραφύλαξε τὴν νύκτα καὶ περίπου τὰ ξημερώματα, ὅταν εἶδε τοὺς φύλακες νὰ παραδίδωνται στὸν ὕπνο, πῆγε καὶ ἄρπαξε τὴν κάραν τοῦ Ἀγίου. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἀφ' ἐνὸς μὲν βιάσθηκε καὶ ἀφ' ἑτέρου φοβήθηκε, ἄφησε τὸ κοντάρι καὶ ἔπese. Ὁ θόρυβος ξύπνησε τοὺς φύλακες, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἀντιλήφθηκαν τὸ γεγονός, ἔτρεξαν νὰ συλλάβουν τὸν Ἀλβανὸ χριστιανό.

Ἐκεῖνος τότε, κινούμενος ἀπὸ ζῆλο καὶ ἀποβλέποντας στὰ χρήματα, κράτησε ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν ἁγία κάραν καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ἐνῶ πίσω του ἔτρεχαν ἐξοργισμένοι οἱ φύλακες. Ὅταν ἔφθασε στὴ γέφυρα τοῦ Πηνειοῦ, στὸν Καραβόπορο, βλέποντας τοὺς Γενίτσαρους νὰ πλησιάζουν, ἔρριξε τὴν κάραν στὸ ποτάμι γιὰ νὰ σωθῇ καὶ ἀνάγκασε τοὺς στρατιῶτες νὰ ἐπιστρέψουν ἄπρακτοι.

Κάτω ἀπὸ τὴν γέφυρα στὸν Καραβόπορο, δύο ψαράδες ἔχουν τοποθετήσει ἀπὸ τὴν μία ὡς τὴν ἄλλην ὄχθη δίχτυα (βρόχια) γιὰ νὰ πιάσουν ψάρια. Τὸ βράδυ ὁ ἓνας ἔφυγε γιὰ τὰ Τρίκαλα καὶ ἔμεινε ὁ ἄλλος γιὰ νὰ φυλάξῃ τὰ δίχτυα. Ἀλλὰ -παρόδοξο θέαμα καὶ ἄκουσμα!- ἐνῶ καθόταν ἄγρυπνος, ξαφνικὰ εἶδε φωτεινὴ στήλη νὰ ὑψώνεται μέχρι τὸν οὐρανὸ καὶ συγχρόνως ἄκουσε θαυμαστὰς ψαλμωδίες. Τὸ γεγονὸς αὐτό, ὅπως ἦταν φυσικό, προξένησε σὲ αὐτὸν πολὺ φόβο καὶ ἔμεινε ἄυπνος ὅλη τὴν νύκτα στὴν κουφάλα ἐνὸς δένδρου. Μόλις ἀντίκρισε τὸ φῶς τῆς νέας ἡμέρας, ἔτρεξε στὴν πόλη καὶ ἔντρομος τὸ διηγήθηκε στὸν σύντροφό του. Τὴν δεύτερη νύκτα παραφύλαξαν καὶ οἱ δύο μαζί. Τὰ μάτια τους ἦταν στραμμένα στὰ δίχτυα καὶ μὲ ἀγωνία ἀνέμεναν νὰ δοῦν ἐὰν καὶ αὕτὴ τὴν νύκτα θὰ ἐπαναλαμβανόταν τὸ ἴδιο· καὶ ἐπαναλήφθηκε! Δέος τότε καὶ ρίγη συγκινήσεως τοὺς κατέλαβαν. Τώρα μὲ πρωφανῆ λαχτάρια περιμένουν τὴν ἀνατολὴ τῆς νέας ἡμέρας, ἡ ὁποία θὰ διαλεύκανε τὸ μυστήριον. Ὅταν λοιπὸν ἄρχισε νὰ ροδίζει ἡ ἀνατολή, μὲ πολὺ φόβο πλησιάζουν στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ξαφνικὰ ὁ φόβος φεύγει καὶ τὸν διαδέχεται ἡ χαρά, διότι βρίσκουν τὴν τιμὴν κάραν μπλεγμένη στὰ δίχτυα. Μὲ εὐλάβεια τὴν ἀποσποῦν ἀπὸ τὰ δίχτυα καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ Μοναστήρι τοῦ Δουσίκου, ἐνῶ εὐτυχῆς ὁ Ἡγούμενος σκιρτᾷ ἀπὸ

χαρὰ καὶ εὐχαρίστως τοὺς δίνει τὰ 50 γρόσια.

Πέρασαν ἀπὸ τότε περίπου ἕξι μῆνες. Ἔγινε γνωστὴ ἡ εὕρεση τῆς τιμίας κάρας καὶ στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης. Οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς ἔστειλαν ἀμέσως τὸν Ἡγούμενο μὲ τὸν προεστὸ τοῦ Νεοχωρίου Παναγιώτη Κουσκουλᾶ, γιὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Δουσίκου τὴν Ἀγίαν Κάρα τοῦ κοινοβιάτου καὶ ἄλλοτε Ἡγουμένου αὐτῶν Ἀγίου Σεραφεῖμ.

Ὅταν ἔφθασαν στὰ Τρίκαλα, κατὰ θεία πάλι οἰκονομία βρῆκαν τὸν Μητροπολίτη Λαρίσης Θεωνᾶ, τὸν ὁποῖον παρακάλεσαν νὰ μεσολαβήσῃ. Αὐτὸς εὐχαρίστως μεσολάβησε νὰ λάβῃ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Δουσίκου τὴν τιμίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ κεφαλὴ, ἀφοῦ καταβάλῃ τὰ 50 γρόσια, ὅσα εἶχε ξοδέψῃ γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ. Ἔτσι καὶ ἔγινε· ἔλαβαν τὴν ἁγία κεφαλὴ μὲ μεγάλη χαρὰ, καὶ τὴν πῆγαν στὴν Μονὴ Κορώνης, ὅπου τὴν τοποθέτησαν σὲ κατάλληλο κιβώτιο.

Ὅσοι μὲ πίστη προσέρχονται καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθεια τοῦ Ἀγίου, ἀπαλλάσσονται ἀπὸ κάθε εἶδους νόσημα. Προπαντὸς ὁ Ἅγιος θεραπεύει καὶ πατάσσει τὴν ὀλέθρια πανώλη, ὅπως γράφει μία εἰκόνα τοῦ Ἀγίου:

«Ὁ Σεραφεῖμ πατάσσει ἐμέ, πανώλην
τὴν βροτολοιγόν, φεῦ μοὶ φεῦ, πῶς ὀρῶμαι,
ὑπτία, γυμνή, δυσειδής, κτεινομένη.»

Παρατίθενται τρία θαυμαστά γεγονότα και τρεῖς προσωπικὲς μαρτυρίες, ποὺ καταδεικνύουν τὴν θαυματουργία τοῦ Ἁγίου.

Περὶ τὸ ἔτος 1920, στὸ χωριὸ Μιζδάνι, Ἀγναντερό ὅπως λέγεται σήμερα, ἔπεσε θανατηφόρος ἀσθένεια σὲ ἀνθρώπους καὶ σὲ ζῶα. Σχεδὸν καθημερινὰ πέθαινε καὶ κάποιος. Μία μέρα πέθαναν πάρα πολλοὶ καὶ οἱ κάτοικοι ἀνησύχησαν. Εἶπαν ὅτι κάτι πρέπει νὰ κάνουν γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ θανατικόν. Ἔτσι, σκέφθηκαν νὰ ἔρθουν στὸ μοναστήρι, γιὰ νὰ πάρουν τὴν Κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, γιὰ νὰ κάνῃ αὐτὸς τὸ θαῦμα του.

Πράγματι, τὴν Πέμπτη τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μία ὁμάδα ἀνθρώπων φεύγει ἀπὸ τὸ χωριὸ πεζή, μὲ προορισμὸ τὴν Μονὴ τῆς Κορώνης. Ἐφτάσαν στὸ μοναστήρι τὸ ἀπόγευμα, κοιμήθηκαν ἐκεῖ, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ σηκώθηκαν, ἔκαναν τὴν Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία, πῆραν τὴν Κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ χωριὸ τους. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν συγκεντρωθῇ καὶ περίμεναν ὅλοι στὴν εἴσοδο αὐτοῦ. Μετὰ ἀπὸ πολλὰς ὥρες πεζοπορίας ἔφτασαν στὸ χωριὸ, ὅπου ὅλοι γονυπετεῖς καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ὑποδέχτηκαν τὸν Ἅγιο Σεραφεῖμ καὶ σχηματίσθηκε πομπὴ πρὸς τὸ χωριόν. Φτάνοντας στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, γονάτισαν ὅλοι καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἔκαναν δέηση ὑπὲρ ὑγείας καὶ ταχείας ἀναρρώσεως. Καὶ πράγματι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ ἀσθενεῖς ἄρχισαν νὰ γίνωνται

καλὰ καὶ νὰ σηκώνωνται ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα νὰ σηκώνωνται καὶ αὐτὰ. Τότε ἔκαναν εὐχαριστήρια δέηση πρὸς τὸν Ἅγιο γιὰ τὸ πολύτιμο ἀγαθὸ τῆς ὑγείας ποὺ τοὺς χάρισε καὶ τὴν ἔφεραν στὸ μοναστήρι.

Εἰς ἀνάμνηση αὐτοῦ τοῦ θαύματος πολλοὶ κάτοικοι, καὶ μάλιστα νέοι, ἔρχονται κάθε χρόνο μέχρι καὶ σήμερα τὴν ἴδια ἡμέρα γιὰ νὰ πάρουν τὴν Τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ καὶ νὰ τὴν μεταφέρουν πεζοὶ στὸ χωριό τους, ὅπου γίνεται δεκτὴ μὲ τιμές. Καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς παραμονῆς της ἐκεῖ περιφέρεται σὲ ὅλα τὰ σπίτια πρὸς εὐλογία καὶ ἀγιασμὸ τῶν πιστῶν.

Ἐπιστρέφει δὲ καὶ πάλι στὴν Μονὴ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων.

Περὶ τὸ ἔτος 1927 στὴν Καρδίτσα ὑπῆρξε μεγάλη ξηρασία. Γιὰ πάρα πολλοὺς μῆνες, ἀκόμη καὶ τὸ χειμῶνα, δὲν ἔβρεχε. Τὰ σπαρτὰ τους ἄρχισαν νὰ ξεραίνωνται. Τὰ ζῶα ἄρχισαν νὰ πεθαίνουν. Οἱ κάτοικοι βρέθηκαν σὲ ἀπόγνωση.

Πῆγαν στὸν Μητροπολίτη, κυρὸ Ἰεζεκιήλ, καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ κάνη κάτι. Τότε ὁ Μητροπολίτης τοὺς εἶπε ὅτι θὰ πάρουν τὴν κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ καὶ θὰ κάνουν λιτανεία. Ὁ Μητροπολίτης παρήγγειλε στὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς Κορώνης, Ἀρχιμ. Ἰάκωβο Κουτρούμπα, τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, Τρίτη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα, νὰ μεταφέρῃ τὴν Κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς Καρδίτσας, ὅπου θὰ γινόταν Θεία Λειτουργία καὶ στὴν συνέχεια λιτανεία καὶ δέηση γιὰ τὴν ἀνομβρία.

Πράγματι, ὁ Ἡγούμενος ἔφερε τὴν Ἁγία Κάρα, τελέσθηκε Θεία Λειτουργία καὶ στὴν συνέχεια λιτανεία. Στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως ἄρχισε νὰ γίνεται δέηση. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Ἐκεῖ ποὺ ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος καὶ ὁ ἥλιος ἔκαιγε, ἄρχισαν νὰ μαζεύωνται σύννεφα, ἔκλεισε ὁ οὐρανὸς καὶ ἄρχισε νὰ βρέχῃ καταρρακτωδῶς. Εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸ καὶ τὸν Ἅγιο Σεραφεῖμ γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ αἰτήματός τους καὶ ἐπέστρεψαν πίσω στὸν Ναό. Τόση ἦταν ἡ βροχή, ποὺ ὁ Μητροπολίτης βράχθηκε, κρῶσε καὶ ἐπὶ ἓνα μῆνα ἦταν ἄρρωστος.

Εἰς ἀνάμνηση λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ θαύματος καὶ μὲ ἐνέργειες τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κυροῦ Ἰεζεκιήλ, καθιερώθηκε μὲ προεδρικὸ διάταγμα ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων.

Ὁ Κων/νος Ματίκας στὸ ἔργο του «Ἱστορικὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ Γούρα» γράφει:

Τὸ ἔτος 1815 ἐνέσκηψε στὸ χαρούμενο καὶ ζωντανὸ ὡς τότε χωριὸ ἐπιδημία πανώλης, τὴν ὁποία μετέφεραν, ὅπως ἰσχυρίζονταν τότε, τὰ καραβάνια ποὺ

μετέφεραν μαλλιά ἀπὸ τὴ Μακεδονία (Νάουσα, Βέροια). Ἡ ἐπιδημία ἔκανε μεγάλη ζημιὰ, σκόρπισε τὸ θανατικὸ σὲ ὁλόκληρες οἰκογένειες. Κάποιος παπὰς ἔγραψε τὸ χρονικὸ αὐτὸ στὸ ἐξώφυλλο ἐνὸς ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου, Ὡρολόγιον νομίζω, ποὺ ἦταν στὸν Ἅγιο Δημήτριο, τὸ εἶδα καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἀείμνηστος ἱερέας Εὐστάθιος Λύτρας, ποὺ ἀνέλαβε νὰ τὸ φυλάξῃ.

Ἐγραφε λοιπὸν τὸ χρονικόν: «Τὸ 1815 ἦλθε μεγάλο θανατικόν, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τοὺς θάψουν ὅλους καὶ μικρὰ παιδιὰ ἔμειναν κοντὰ στὶς νεκρὲς μητέρες τους... πολλάκις γιὰ νὰ μὴν προσβληθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ οἱ συγγενεῖς ἀπὸ τὴν ἐπιδημία, ὅταν ὁ θάνατος ἦταν οἰκογενειακός, τοὺς ἔκλειναν μέσα στὰ σπίτια τους καὶ οἱ ἱερεῖς διάβαζαν τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία ἀπ' ἔξω... (Ὅταν ὁ Ἀργύρης Ζαχαρῆς τὸ ἔτος 1950 - 51, ἔκανε τὸ σπίτι του στὴ θέση Λαγούτση, μάζευε τὴν πέτρα ἀπὸ τὰ θεμέλια παλαιοτέρων σπιτιῶν. Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ σπίτια αὐτὰ βρῆκε πολλὰ ἀνθρώπινα ὀστᾶ καὶ κρανία, ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ κλείστηκαν καὶ πέθαναν ὅλοι μέσα στὸ σπίτι τους). Τὴν ἐπόμενη μᾶλλον χρονιά, ἔφεραν ἀπὸ τὴ Μονὴ Κορώνης Καρδίτσης τὴν κára τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, ἔκαναν λιτανεῖα καὶ σταμάτησε τὸ θανατικόν.»

Ἡ προφορικὴ παράδοση συμπληρώνει: «Τὴν ὥρα ποὺ γινόταν ἡ λιτανεῖα, κάποιοι γέροντες ἀντιλήφθηκαν, σὰν σκιά, μία γριὰ νὰ φεύγῃ ᾿σκούζοντας᾿ πρὸς τὴν Ἀνάβρα καὶ ἓνας παπὰς πίσω νὰ τὴν κυνηγᾷ μὲ τὸ μπαστοῦνι του. Ἦταν ἡ ἀρρώστια ποὺ τὴν κυνηγοῦσε ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ.» Οἱ Γουργιῶτες κράτησαν μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ καὶ ἀργότερα, γιὰ νὰ τιμήσουν τὸν Ἅγιο, μετέφεραν τὴ γιορτὴ του ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης του, 4 Δεκεμβρίου, στὶς 29 Μαΐου, ἡμέρα ποὺ ἔγινε ἡ λιτανεῖα καὶ τὸ θαῦμα. Ἐκτοτε οἱ Γουργιῶτες, ὅπου καὶ νὰ βρίσκωνται, τιμοῦν τὴν ἡμέρα αὐτή. Ὅσοι δὲ ἀπὸ τοὺς Γουργιῶτες μετοίκησαν καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴ Λαμία, καὶ συγκεκριμένα στὴν περιοχὴ κάτω ἀπὸ τὸ Κάστρο, ἔκτισαν ἐκεῖ μία μικρὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ καὶ γιορτάζουν κανονικὰ μέχρι καὶ σήμερα στὶς 29 Μαΐου, τὴν ἡμέρα τοῦ θαύματος. (Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ἡ Ἀνάβρα (Γούρα) τῆς Ὁρθρυος» τοῦ ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου Γ. Μηλιῶνῃ σελ. 227).

«Θὰ ἀναφερθῶ σὲ ἓνα γεγονός, ποὺ γιὰ μένα προσωπικὰ καὶ τὴν οἰκογένειά μου ἀποτελεῖ θαυματουργικὴ ἐπέμβαση τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ στὸ σπίτι μας καὶ στὴ ζωὴ μας.

Ὀνομάζομαι Θωμᾶς Μπαλτὰς τοῦ Ἀποστόλου. Ἡ οἰκογένειά μου ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς καὶ ἑπτὰ παιδιὰ. Ἡ ζωὴ μας δύσκολη καὶ ἡ ἐνασχόλησή μας μὲ τὰ χωράφια σκληρὴ.

Ἐγὼ ὡς ἀγόρι ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ στηρίζω τὴν οἰκογένεια καὶ νὰ ἀναλαμβάνω

ὅλες τὶς εὐθύνες τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν, ἀφοῦ ὁ πατέρας μας ἦταν φιλάσθενοσ. Γύρω στὸ 1933, ὁ πατέρας ἄρρώστησε σοβαρὰ καὶ γιὰ μῆνες. Ὅταν βρέθηκα στὸ παζάρι τοῦ Μουζακίου προκειμένου νὰ πουλήσω τὰ ἀγροτικὰ προϊόντα, κατὰ τὴν ἐπιστροφή μου στὸ χωριό μου, τὸ Φανάρι Καρδίτσας, συνάντησα ἓνα μοναχὸ ἀπὸ τὴ Μονὴ Κορώνης. Ἐκεῖνος μετέφερε τὴν Ἀγία Κάρα τοῦ Ἀγίου Σεραφεῖμ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔμενε στὸ χωριὸ σὲ κάποιο σπίτι καὶ ζήτησε νὰ τοῦ δείξω τὸ σπίτι.

Τότε σκέφτηκα τὸν ἄρρωστο πατέρα μου καὶ τοῦ πρότεινα νὰ μείνη στὸ σπίτι μας. Τοῦ εἶπα ὅτι, ἂν καὶ τὸ σπίτι μας ἦταν μικρό, δυὸ δωματίων, θὰ τὸν δεχόμασταν μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη ἢ μητέρα, ἐγὼ καὶ τὰ ἀδελφία μου. Πίστευα βαθιὰ μέσα μου ὅτι ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ θὰ ἔκανε τὸ θαῦμα του καὶ θὰ ἔσωζε τὸν πατέρα μου.

Ὁ μοναχὸς δέχτηκε. Πήγαμε στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος μὲ δυσκολία ἀπὸ τὴν μακρόχρονη ἀσθένεια προσκύνησε τὴν Ἀγία Κάρα. Ὁ μοναχὸς διάβασε μία εὐχή καὶ ὅλοι μαζί προσευχηθήκαμε καὶ παρακαλέσαμε γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς υἱείας τοῦ πατέρα μας.

Πράγματι, τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ πατέρας μου ξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἀπύρετος, δεῖγμα ὅτι ἄρχισε νὰ καλυτερεύη. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔμεινε στὴν μνήμη μου, ἂν καὶ ἦμουν μικρὸ παιδί.

Τώρα μένω στὸν Βόλο καὶ συχνὰ ἀναφέρω αὐτὸ τὸ συμβὰν στὸν περίγυρό μου, εἰς ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἅγιο Σεραφεῖμ.

Βόλος 19-5-2003

Θωμᾶς Μπαλτὰς

«ΧΩΡΙΑΝΕ ΜΟΥ ΑΓΙΕ ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΕΛΑ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΚΑΙ ΣΩΣΕ ΤΗ ΜΑΡΙΑ».

Αὐτὰ ἦταν τὰ λόγια ποὺ φώναξα δυνατὰ στὸ θάλαμο τῆς ἐντατικῆς μονάδος τοῦ μεγάλου παιδικοῦ νοσοκομείου τοῦ Λονδίνου, ὅταν ἡ ἡλικίας δυὸ ἐτῶν ἐγγονή μου Μαρία ἔπαθε ἀνακοπὴ καρδιάς.

Ἡ μικρὴ Μαρία ἦτανε χειρουργημένη ἀπὸ καρδιολογικὴ πάθηση. Ὅλα πηγαίνανε καλά. Σὲ κάποια στιγμή πνίγηκε ἀπὸ τὸ κλάμα καὶ ἔπαθε ἀνακοπή. Τὸ μόνιτορ ποὺ ἔδειχνε συνεχῶς τὴ λειτουργία τῆς καρδιάς σταμάτησε νὰ δείχνη τεθλασμένη γραμμὴ καὶ ἔδειχνε πλέον μία εὐθεῖα γραμμὴ. Στὴν ἐντατικὴ μονάδα σήμανε συναγερός. Πειπειραμένοι γιανοροὶ μὲ πολλὰ σύγχρονα μέσα προσπαθοῦσαν νὰ ἐπαναφέρουν στὴ ζωὴ τὴ Μαρία. Εἰς μάτην ὅμως. Τότε ἐγὼ ἔβγαλα ἓνα σταυρὸ ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ φώναξα δυνατά! «Χωριανέ μου ἅγιε Σεραφεῖμ, ἔλα στὸ Λονδίνο καὶ σῶσε τὴ Μαρία. Μὴ μ' ἀφήσης νὰ πάω φέρετρο στὴν Ἑλλάδα». Καὶ

ἐπειδὴ ἔβλεπα νὰ μὴν συνέρχεται τὸ παιδί, ξαναφώναξα: «Ποῦ εἶσαι, Ἄγιέ μου;

Τρέξε μὴν ἀργῆς». Τὴ στιγμὴ ἐκείνη αἰσθάνθηκα ὅτι δὲν πατῶ στὸ ἔδαφος, ἀλλὰ σὰ νὰ βρίσκωμαι μισὸ μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Τότε εἶδα τὸν Ἅγιο μὲ τριμμένα ράσα νὰ σταματᾷ μπροστά μου μὲ τὰ χέρια του σὲ ἔκταση, σχηματίζοντας μὲ τὸ σῶμα του τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Ἡ μικρὰ Μαρία συνῆλθε ἀμέσως. Ὁ ὑπεύθυνος γιατρὸς μὲ φώναξε στὸ γραφεῖο του ζητώντας νὰ τοῦ ἐξηγήσω τὰ λόγια ποὺ εἶπα τὴν ἄσχημη ἐκείνη στιγμὴ, καὶ μοῦ εἶπε: «Ἐμεῖς σὰν ἐπιστήμη θὰ κάνουμε πολλές ἐξετάσεις στὸ παιδί γιὰ νὰ βροῦμε τὴν αἰτία». Ὅταν μετὰ ἀπὸ 7 ἡμέρες δὲν βρήκανε τίποτα, μὲ ξανακάλεσε στὸ γραφεῖο του καὶ μοῦ εἶπε: «Δὲν βρήκαμε τίποτα στὸ παιδί, φαίνεται πῶς ἡ πίστη σου ἔκανε τὸ θαῦμα της. Εἶμαι καὶ ἐγὼ χριστιανὸς Καθολικὸς καὶ πιστεύω πῶς ὅλα εἶναι δυνατὰ στὸ Θεό».

Λονδίνο, 31 Ὀκτωβρίου 1985, ὥρα 9.30 βράδυ.

Υ.Γ. Καταθέτω τὸ θαῦμα αὐτὸ στὴ συλλογὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κορώνης Καρδίτσης, ὅπου φυλάσσεται ἡ Ἁγία Κάρα τοῦ συγχωριανοῦ μου ἐκ Πεζούλας Ἀγίου Σεραφεῖμ. Ὁ γιατρὸς λέγεται MARTIN ELLIOTT καὶ εἶναι ἀκόμα στὸ παιδικὸ νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου.

Λαμῖα 12.5.2000

Γεώργιος Παπαθανασίου

Ἡ μητέρα μου Χρυσάνθη ἀπὸ τὸν Παλαμᾶ Καρδίτσης, ὅταν ἦμουν μωράκι, μὲ μετέφερε ἐπειγόντως σὲ γιατρὸ τῆς Καρδίτσης λόγω τῆς σοβαρότητος τῆς ὑγείας μου.

Μετὰ τὴν ἐξέταση πού μου ἔκανε ὁ γιατρὸς, εἶπε στὴ μητέρα μου νὰ μὲ πάρη καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ χωριὸ γιὰ νὰ ἀποβιώσω ἐκεῖ. Ὅπως μὲ εἶχε στὴν ἀγκαλιά της καὶ προχωροῦσε στὸν δρόμο, εἶδε τὴν πομπή· γινόταν ἡ περιφορὰ τῆς Ἁγίας Κάρας τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Σεραφεῖμ. Ρώτησε κάποια κυρία (γιατί δὲν γνώριζε τί γινόταν), τῆς εἶπε καὶ τότε προσευχήθηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ εἶπε: Ἄγιε Σεραφεῖμ, εἶναι τὸ μονάκριβο παιδί μου, κάν'το καλά. Δὲν πρόλαβε νὰ φτάσῃ στὸν Παλαμᾶ, ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ ἔγινε τελείως καλά.

Τὰ παραπάνω διαδραματίστηκαν ἐν ἔτει 1931 καὶ τὰ καταθέτω. Ὀνομάζομαι δὲ Χρῆστος Καραβασίλης καὶ διαμένω στὸ Βόλο.

Στὸ ἀρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπάρχουν καταγεγραμμένα καὶ ἄλλα θαύματα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, ποὺ ἀποδικνεῖουν ὅτι θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

ΤΙΜΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ

Ὁ Ἱερομάρτυρας Σεραφεῖμ, ὃχι μόνο στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους κατέχει ἐξέχουσα θέση, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς δοξάζεται καὶ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ εἶναι εὐλογημένος. Ὅντως «μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ», καθὼς λέγει ἡ Γραφή (Παροιμ.ι'8).

Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ ὑπῆρξε πρότυπο χριστιανοῦ, μοναχοῦ, Ἡγουμένου καὶ Ἱεράρχου. Διακρίθηκε γιὰ τὴν σταθερὴ του πίστη πρὸς τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ παραδίδοντας τὴν ἀγία του ψυχὴ μποροῦσε δίκαια νὰ ἐπαναλάβῃ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα» (Β' Τιμοθ. δ'7). Προβάλλεται ἀκόμη πρὸς μίμηση γιὰ τὴν ὑπακοὴ πρὸς τοὺς γονεῖς του, τὸν Ἡγούμενο καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Χριστόν.

Γι' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ συγκινεῖ καὶ συναρπάζει τὰ πλήθη τῶν Θεσσαλῶν, ἰδιαιτέρως κάθε Χριστιανὸ τῶν Ἀγράφων, τοῦ Φαναρίου καὶ ὅλου τοῦ Νομοῦ τῆς Καρδίτσας, διότι αὐτὸς ἀναδείχθηκε Μάρτυρας τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Δικαίως ἀνακηρύχθηκε Πολιοῦχος τῆς πόλεως καὶ τοῦ Νομοῦ Καρδίτσας καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐορτάζεται τὴν 4ην Δεκεμβρίου.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1928, χάρις στὴν πρωτοβουλία τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κυροῦ Ἰεζεκιήλ, τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων γίνεται Πανθεσσαλικὴ λιτανεία καὶ περιφορὰ τῆς κάρας τοῦ Ἁγίου στὴν Καρδίτσα. Ἐπίσης, ἀπὸ τὸ 1936, τὴν τελευταία Κυριακὴ τοῦ Σεπτεμβρίου, θεσπίσθηκε πάλι ἀπὸ τὸν ἴδιο Μητροπολίτη νὰ γίνεται λιτανεία στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου στὸ Φανάρι. Ἰδιαιτέρως ἐορτάζει καὶ τιμᾷ τὸν Ἅγιο ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης, στὴν ὁποία ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἐξελέγη Ἡγούμενος. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῶν Θεσσαλικῶν ὁρίων τιμᾶται ὁ Ἅγιος, ὅπως στὶς ἐπαρχίες Εὐρυτανίας, Βάλτου κ.λπ.

Ἐκτὸς τοῦ περικαλλοῦς ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ στὸ Φανάρι, ὑπάρχουν ἐπ' ὀνόματί του δύο παρεκκλήσια: στὴν Ρεντίνα Καρδίτσας ἡμικατεστραμμένο καὶ στὴν Γούρα (Ἀνάβρα) Ἀλμυροῦ μὲ ἐπιγραφή 1802. Ἐπὶ πλέον στὴν Καρδίτσα ἀνηγέρθη ἐπὶ Ἱταλογερμανικῆς κατοχῆς ὡς Μετόχιο τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς ἕτερος ναὸς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, πρωτοβουλία τοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Κουτρούμπα.

Τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου συνέθεσε τὸ 1640 ὁ συντοπίτης αὐτοῦ Ἱερομόναχος Ἀναστάσιος ὁ Γόρδιος, φημισμένος λόγιος τῆς ἐποχῆς του, ποὺ σπούδασε στὴν Εὐρώπη.

Ἡ καλύτερη τιμὴ βέβαια πρὸς τοὺς ἁγίους εἶναι ἡ μίμηση τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καλούμαστε λοιπὸν καὶ ἐμεῖς νὰ μιμηθοῦμε τὴν ὑπακοὴν στὸν Θεὸ τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, διότι κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος ἡ ὑπακοὴ εἶναι ζωὴ, ἐνῶ ἡ ἀνυπακοὴ εἶναι θάνατος.

Ἐὰν λοιπὸν θέλουμε νὰ εἴμαστε πραγματικοὶ στρατιῶτες τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, πρέπει νὰ παραδοθοῦμε ἄνευ ὅρων εἰς Αὐτόν. Αὐτὸ εἶναι, ὄχι μόνον καθῆκον ἀλλὰ καὶ συμφέρον μας.

Ἐὰν ὑπακοῦμε στὸν Θεὸ καὶ τηροῦμε τὶς ἐντολὰς Αὐτοῦ, θὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία Του σὲ κάθε μας ἔργο. «Ἐὰν θελήσητε καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε», λέει τὸ

Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἀντιθέτως δέ, «ἐὰν μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεταί», προσθέτει (Ἡσαΐου α' 19-20).

Ἀναρωτιέμαστε συχνὰ: Γιατί πολλὰς φορές, ἐνῶ σπεύρουμε, δὲν θερίζουμε; Γιατί, ἀφοῦ ἐργαζόμαστε, δὲν ἀπολαμβάνουμε; Γιατί ἀκόμη ὑποφέρουμε καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς κοινωνία;

Ἀπλούστατα διότι δὲν μάθαμε ἀκόμη νὰ ὑποτάσσουμε τὸ δικό μας θέλημα στὸ Θεῖο.

Θέλουμε λοιπὸν νὰ ἔχουμε τὴν θεία εὐλογία καὶ τὴν προστασία τοῦ Ἁγίου; Ἐπιθυμοῦμε οἱ ἐργασίες μας νὰ πηγαίνουν καλά; Θέλουμε ἀκόμη ἡ ὑγεία, ἡ εἰρήνη, ἡ ὁμόνοια νὰ βασιλεύῃ εἰς τὴν οἰκογένεια καὶ στὴν Πατρίδα μας; Τότε ὀφείλουμε ὡς Ἕλληνες καὶ Χριστιανοὶ νὰ μιμούμαστε στὴν ὑπακοὴ καὶ στὴν πίστιν τὸν Ἱερομάρτυρα Σεραφεῖμ λέγοντας καὶ ἐμεῖς τὸ

«Όχι» στὸν κάθε ἐχθρό τοῦ Χριστοῦ, ὅποιο ὄνομα καὶ ἂν φέρῃ αὐτός. Τότε καὶ τὸ δικό μας ὄνομα θὰ εἶναι εὐλογημένο καὶ τιμημένο ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

ΠΗΓΗ: ΒΙΟΣ - ΘΑΥΜΑΤΑ ΑΓΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ - Ι.Μ. ΚΟΡΩΝΗΣ